

Narhús. Det er i og for sig en Rute, som jeg har meget stor Interesse for, ja, der er maaste næppe noget Medlem her i Tinget, der saa ofte som jeg har bragt denne Sag frem og har ønsket denne Rute udviklet og oparbejdet. Naar jeg nu kun med stor Betænknelighed er gaaet med til dette Forslag, er det, fordi jeg frygter for, at det, der her er foreslaaet, mindre vil være et Led paa Vejen til en virkelig Udvikling, end en Hindring for en saadan Udvikling, som jeg ønsker. Det forekommer mig og har altid forekommet mig, at denne Rute, Kallundborg—Narhús, er den naturlige indre Hovedrute i vort Land som den korteste Forbindelse mellem Kjøbenhavn og Nordjylland, den Rute, ad hvilken man paa en Dag kunde naa fra Kjøbenhavn helt op til Frederikshavn, hvad man ikke kan ad den nuværende Hovedrute, og i alt Fald er den, naar den bliver hensigtsmæssig besørget, langt bekvemmere og hurtigere end den lange Omvej gennem Thyen. Men Hovedbetingelsen for, at den kan blive ret udviklet og benyttet, er, at der kan komme tilfredsstillende Dampstibe, og jeg tror ikke, at de 2 Dampstibe, som nu tænkes sat i Fart, og hvoraf det ene allerede er i Fart, og det andet tidligere har været det, ville vise sig tilfredsstillende. Resultatet vil let blive det, at Skibene kun blive lidet benyttede, og naar der saa er gaaet et Aar eller to, benytter man det som Argument for, at Ruten ikke har nogen Betydning, at den ikke kan udvikles, at den ikke vil lade sig oparbejde. Derfor er det kun med nogen Betænknelighed, at jeg er gaaet med til at støtte Forslaget, som jeg kun af den Grund ikke har ment at kunne stille mig imod, at at jeg altid har taget Ordet for en Bevilling til en Udvidelse af denne Dampstikslinie.

Under Nr. 1 har et Mindretal stillet et Endringsforslag for at opnaa en bedre Betjening af Provinsposthusene. Jeg vil i den Anledning tillade mig at sige, at det forekommer mig, at vi i adskillige Retninger her i Kjøbenhavn ere mindre vel betjente, og at der navnlig paa et Punkt er en meget stor Mangel ved det københavnske Postvæsen. Det er det, at den første Omdeling om Morgenen foregaaer altfor sent eller, om man vil, altfor langsomt, saaledes at der er mange, der først modtage deres første Post paa et Tidspunkt, da de i Reglen have set sig nødsagede til at forlade deres Hjem. For mit eget Vedkommende kan jeg sige, at i de Dage, hvor jeg skal i Konsistoriet, hvor der er Møde Kl. 9, og derefter i Rigsdagen, faar jeg min første Post Kl. 5—6 om Efter-

middagen, eller hvornaar jeg nu kan komme hjem herfra. Der er haendet mig paa samme Maade over for andre Korrespondenter, f. Eks. min Læge inde i Byen. Naar jeg i Sygdomstilfælde har lagt et Brev i Postkassen om Aftenen for at anmode ham om at se ud næste Formiddag, saa er han først kommen om Eftermiddagen og har sagt til mig: Sa, jeg gif hjemme fra Kl. 9, til den Tid har jeg ingen Post faaet; vil De have Bud til mig inden den Tid, kan De ikke bruge Postvæsenet. Paa selvsamme Maade er det ogsaa gaaet mig med Folt, som jeg har ønsket at sende en nødvendig Meddelelse, at jeg oftere har truffet dem op ad Dagen, uden at de have modtaget den — de vare tilfældigvis gaaede hjemme fra Kl. 9. Det synes at være ret almindeligt, at dette sker. Jeg ved meget vel, at den højtærede Minister vil svare mig, at det har sin simple Grund deri, at Omdelingsdistrikterne ere saa store. Det kræver et Par Timer at komme igennem, og da Folk her i Kjøbenhavn ere saa sent paa Færde om Morgenen, kan man ikke begynde Omdelingen før omtrent Kl. 7, for inden den Tid ere alle Gadedøre endnu lukkede. Men det forekommer mig dog, at man under de Omstændigheder maa ty til den Udvej, som man benytter i Juletiden og ellers i travle Tider, at man lader den første Omdeling foregaa til Dels ved Hjælp af Ekstrabude, saa at Distrikterne ikke blive større, end at Brevene paa et passende Tidspunkt kunne være udbragte til alle. Jeg tillader mig atter at henvende den højtærede Ministers velvillige Opmærksomhed paa dette Punkt; det forekommer mig, at saa længe det ikke rettes, er det københavnske Fodpostvæsen en temmelig mangelfuld Institution.

Korsgaard:

Der er et Par Punkter af det foreliggende Afsnit, hvor jeg har indtaget en Stilling for mig selv, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Jeg kan dog ikke, inden jeg gaar dertil, tilbageholde en enkelt Bemærkning til det Foredrag, vi sidst hørte. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valokres (Scharling) beklagede meget, at Kristiansborg Slotsuin endnu staar, som den staar. Jeg vil tro, at de fleste have en lignende Fornemmelse som det ærede Medlem. Men en af Grundene til, at den staar endnu som Ruin, en af Grundene til, at det gaar saa langsomt med at faa noget gjort ved den, er ganske sikkert, at man fra første Færd fik dette Spørgsmaal ind i en kedelig Skure, og det har — jeg vil ikke sige ærede Medlemmer her, men et bestemt Parti ganske bestemt Skylden for,